

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/395/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613212539
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613212539.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Slovakia s.r.o., so sídlom Bratislava, Karadžičova 8, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom K., C. X proti odporcovi: B. C., nar. X. X. XXXX, bytom Z. XXX, o zaplatenie 611,62 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 5C/12/2014-40 zo dňa 10. 2. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľ domáhal zaplatenia voči odporcovi sumy 611,62 eur, úroku z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 595,48 eur od 21. 9. 2011 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Navrhovateľ žalovanú sumu požadoval z titulu úhrady nesplateného zvyšku úveru poskytnutého odporcovi Slovenskou sporiteľňou. Zamietnutie žaloby zdôvodnil prvostupňový súd s poukazom na ust. § 79 ods. 1 O.s.p., § 101 ods. 1 O.s.p. a § 497 Obchodného zákonníka, keď konštatoval, že navrhovateľ neuniesol bremeno tvrdenia, pričom procesnú zodpovednosť za zistenie skutkového stavu majú účastníci konania a nie súd. Navrhovateľ neuviedol v žalobe skutkové tvrdenia významné podľa hmotného práva, bez ktorých nie je možné posúdiť rozsah uplatneného nároku. Zo žaloby nebolo zrejmé, za aké konkrétne obdobie vznikol odporcovi dlh, ktorého splnenie bolo predmetom konania. V žalobe absentovalo tvrdenie, ktorých konkrétnych splátok sa domáha navrhovateľ, čo je dôležité preto, aby sa predišlo duplicitnému priznaniu plnenia z toho istého zmluvného vzťahu, keď nemožno vylúčiť, že sa veriteľ v ďalšom konaní môže domáhať zaplatenia konkrétnych splátok z toho istého zmluvného vzťahu. Súd zdôraznil, že je procesne neprípustné, aby navrhovateľ svoju povinnosť opísania rozhodujúcich skutočností a povinnosť tvrdenia nahradil v žalobe odkazom na pripojené listinné dôkazy. To by v konečnom dôsledku znamenalo, že povinnosť účastníka tvrdiť skutočnosti by bola nahradená vyčítavaním uvedených skutočností z listinných dôkazov zo strany súdu. Ani skutočnosť, že odporca nerozporoval výšku žalovanej sumy a bol si vedomý dlhu, nemôže zbaviť navrhovateľa povinnosti tvrdenia rozhodujúcich skutočností a riadneho a nezameniteľného skutkového vymedzenia nároku. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ako úspešnému v konaní náhradu nepriznal, nakoľko si trovy neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom zástupcu podal odvolanie navrhovateľ. Odvolací dôvod vymedzil s poukazom na ust. § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ O.s.p., pričom žiadal, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil a priznal mu požadované plnenie, prípadne tento zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa odvolateľa prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil. Vo svetle vykonaného dokazovania by totiž musel dospieť k právnenému názoru, že v predmetnom spore vzniklo navrhovateľovi právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky odporcom v rozsahu ním uplatnenom v žalobe, ako aj právo na náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Odvolateľ sa odmietal stotožniť s právnym názorom prvostupňového súdu,

ktorý tvrdil, že na základe predložených listinných dôkazov nebol preukázaný nárok navrhovateľa uplatnený v súdnom konaní. Navrhovateľ svoj nárok čo do právneho dôvodu, aj výšky riadne špecifikoval. Uplatnená pohľadávka predstavovala čo do právneho dôvodu nesplatenú časť úveru poskytnutého odporcovi právnym predchodcom navrhovateľa, spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. vo výške 595,48 eur, ako táto výška vyplýva z konečného zostatku stavu úveru v navrhovateľom predloženom podrobnom položkovitom výpise z úverového účtu a popisom všetkých transakcií na úverovom účte, vývojom pohľadávky a konečným stavom úverovej pohľadávky. Suma 16,14 eur predstavuje riadny úrok nezaplatený z úveru. Prirodzená konečná splatnosť úveru nastala k 20. 9. 2011, pričom stav úverového účtu vykazoval zostatok nezaplatenej pohľadávky vo výške zostatku 595,48 eur. Navrhovateľ svoj návrh riadne špecifikoval a doplnil podaním zo dňa 10. 1. 2014, v ktorom sa vyjadril k právnemu dôvodu, aj k výške pohľadávky, zároveň doložil do súdneho spisu listinné dôkazy, preukazujúce ním uplatnený nárok. Uplatnená pohľadávka je pôvodne pohľadávkou banky a je vypočítaná schváleným bankovým systémom, ktorého výstup predstavuje práve navrhovateľom predložený výpis a špecifikácia pohľadávky. Výšku dlžnej pohľadávky bol právny predchodca navrhovateľa ako banka povinný evidovať podľa § 39 a nasl. zákona č. 483/2001 Z.z. práve v uvedenom výpise v tzv. „bankovej knihe“, ktorá je v bankovej praxi považovaná za verejnú listinu. Odvolateľ ďalej poukázal na ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Ak by sa súd riadil vyššie uvedeným citovaným ustanovením procesného právneho predpisu, musel by dospieť k právnemu názoru, že v predmetnom spore vzniklo navrhovateľovi právo na zaplatenie peňažnej pohľadávky v rozsahu ním uplatnenom v žalobe. Na záver si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu mu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 214 O.s.p. rozsudok prvostupňového súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Ako vyplynulo zo spisu a preskúmaného rozhodnutia navrhovateľ podal žalobu o zaplatenie pohľadávky vo výške 611,62 eur s príslušenstvom, pričom uviedol, že jeho právny predchodca Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytla odporcovi na základe úverovej zmluvy č. 0333493368 zo dňa 22. 9. 2006 úver s dohodnutou výškou ročnej úrokovej sadzby 18,4 % p.a., ktorý sa odporca zaviazal uhradiť formou pravidelných mesačných splátok s dátumom splatnosti poslednej mesačnej splátky úveru dňa 20. 9. 2011, kedy nastala konečná splatnosť úveru. Odporca svoj záväzok splatiť dlh nespĺnil v čase určenom v úverovej zmluve a navrhovateľ žiadal preto od odporcu zaplatiť nesplatený zvyšok úveru vo výške 595,48 eur a nesplatený zmluvný úrok vo výške 16,14 eur a zároveň z istiny žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 21. 9. 2011 do zaplatenia. K návrhu doložil písomnosti označené ako špecifikácia odovzdanej pohľadávky, oznámenie Slovenskej sporiteľne o postúpení pohľadávky adresované odporcovi, zmluvu o splátkovom úvere č. 0333493368 a na výzvu súdu doplnil listinné dôkazy výpisom obrátov na úverovej zmluve č. 0333493368. Odporca na doručení žalobu, ako aj uznesenie súdu, v ktorom bol vyzvaný sa k návrhu písomne vyjadriť, nereagoval.

V danom prípade je zrejmé, že navrhovateľ opísal skutkový stav v návrhu a poukázal na pripojené listinné dôkazy. Na výzvu súdu následne doplnil ďalší listinný dôkaz, ktorý považoval za dostatočnú špecifikáciu ním požadovaného nároku.

Vzhľadom na takto zistené skutočnosti má odvolací súd za to, že prvostupňový súd sa zmýlil v právnom posúdení veci pre chybnú interpretáciu právnej normy. Z toho dôvodu potom nedostatočne zistil skutkový stav a nespĺnil si tak ústavnú a zákonom vymedzenú povinnosť garantovať účastníkovi konania obsah základného práva na súdnu ochranu, právo na spravodlivú ochranu jeho práv a oprávnených záujmov. Prvostupňový súd síce vymedzil jednotlivé ustanovenia právneho predpisu, na základe ktorých posudzoval právny vzťah a nárok vymedzený navrhovateľom v návrhu, tiež teoreticky opísal spôsob, ako by tieto predpisy mali byť súdom interpretované vo vzťahu k účastníkom konania, avšak jeho závery nekorešponujú s tým, čo je obsahom návrhu a jednotlivých listinných dôkazov, predložených navrhovateľom. Zvlášť ešte za stavu, že odporca žiadnym spôsobom uplatňovaný nárok navrhovateľa nespochybnil. Dôkazné bremeno ohľadne určitých skutočností zaťažuje toho účastníka, ktorý tieto skutočnosti tvrdí a vyvodzuje z nich pre seba priaznivé právne dôsledky. Pokiaľ sa teda domáha veriteľ splnenia dlhu voči dlžníkovi, je na ňom, aby preukázal vznik splatnej pohľadávky, a pokiaľ bolo preukázané, že táto pohľadávka skutočne vznikla, môže sa dlžník brániť tvrdením, že pohľadávka už

zanikla, pričom dôkazné bremeno ohľadne existencie právnych skutočností, ktoré mali za následok zánik dlhu, ležia na dlžníkovi. V tomto prípade navrhovateľ v návrhu označil dôvod, prečo požaduje od odporcu zaplatenie žalovanej sumy (poskytnutie úveru a nevrátenie celej dohodnutej sumy v stanovenom termíne), čo dokladoval aj poukazom na doložené listinné dôkazy (úverová zmluva, výpis z účtu). Z podaného návrhu nevyplýva, že by sa navrhovateľ domáhal zaplatenia jednotlivých nezaplatených splátok, ale požadoval zaplatenie celého zvyšku nesplateného dlhu, ktorého splatnosť nastala dňa 20. 9. 2011, ako aj príslušenstva predstavujúceho úrok z omeškania z istiny neuhradenej po tomto termíne. Z odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu nie je potom zrejmé, z akého dôvodu vyčítal navrhovateľovi nekonkretizáciu jednotlivých splátok a lehôt ich splatnosti, keďže navrhovateľ nežiadal zaplatenie len časti nesplateného dlhu, predstavujúceho konkrétne neuhradené splátky po lehote splatnosti, ale žiadal zaplatiť celý zvyšok nesplateného dlhu. Vôbec s tým už nemá žiadnu súvislosť prípadný ďalší nárok uplatňovaný navrhovateľom v inom konaní (teoreticky) ako na to poukazuje prvostupňový súd. Opäť by musel navrhovateľ preukazovať opodstatnenosť svojho nároku a odporca by sa mohol brániť poukazom na to, že už o takomto nároku bolo rozhodnuté, resp. dlh zanikol jeho splatením. Prvostupňový súd, tak ako vyplynulo zo zápisnice o pojednávaní, sa oboznámil s jednotlivými listinnými dôkazmi, avšak nijakým spôsobom nevykonal ich vyhodnotenie v zmysle § 132 O.s.p.. V konečnom dôsledku vyčíta navrhovateľovi nedostatočnú špecifikáciu nároku a „zdôveryhodnenie“ ním opísaného skutkového stavu predložením listinných dôkazov, na druhej strane však prvostupňový súd nijakým spôsobom dôkazy vykonané na pojednávaní nevyhodnotil a nie je potom zrejmé, prečo navrhovateľom predložené dôkazy neobstáli vo vzťahu ku skutkovému stavu, ktorého pravdivosť mal prvostupňový súd posúdiť na základe navrhovateľom predložených listinných dôkazov. Rozhodnutie prvostupňového súdu potom vyznieva arbitrárne, bez možnosti účastníka preskúmať myšlienkové postupy súdu pri hodnotení jednotlivých dôkazov a prijatí právnych záverov. Je nepochybné, že v tomto prípade navrhovateľ žiadal zaplatiť konkrétnu sumu, pričom ako dôvod, prečo to požaduje od odporcu, uviedol, že mu bol poskytnutý úver, odporca dohodnuté splátky v stanovených lehotách neuhradil a po uplynutí splatnosti aj poslednej splátky ostal neuhradený zvyšok, čo podľa navrhovateľa predstavuje konkretizovanú žalovanú sumu. Na podporu svojich tvrdení navrhovateľ doložil úverovú zmluvu, ako aj výpis z účtu, kde je zachytená platobná bilancia odporcu. Uvedené skutočnosti odporcu nijakým spôsobom nepoprel. Prvostupňový súd návrh zamietol (nie však z dôvodu, že by odporca preukázal zánik povinnosti zaplatiť zvyšok dlhu), ale z dôvodu, že navrhovateľ neunesol dôkaznú povinnosť. Takýto záver prvostupňového súdu, tak ako už bolo vyššie uvedené, sa odvolaciemu súdu javí ako svojvoľný, nevyplývajúci z obsahu súdneho spisu, resp. zo žaloby a listinných dôkazov v ňom sa nachádzajúcich.

Z uvedených dôvodov neostávalo odvolaciemu súdu iné, len rozsudok prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí prvostupňový súd rozhodne i o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.